

EGLUTÈ

OCTOBER

1992

SPALIS

EGLUTĖ

OCTOBER

1992

SPALIS

TURINYS

- 1 LIETUS, M. Babonas
- 2 PASLAPTINGA ŠALIS JŪROS GELMĖSE, I
S. Bakšienė ir M. Bakšytė-Richardson
- 11 FANTASTIŠKA MAŠINA, L. Ubeikaitė
- 16 APIE KOLUMBĄ IR JO KELIONES, O.M.
- 21 GALVOSŪKIAI
- 25 VIENAS PADĖKOJO, iš Šv. Rašto
- 28 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 33 JUOKŲ MAIŠELIS

PIEŠINIAI

Viršelis — Kuršėnų vaikų namų auklėtinio
Skyrių vinjetės: Zitos Sodeikienės ir F. Vaitiekūnienės.
Kitas iliustracijas piešė:

R. Lapšienė — 1
N. Palubinskienė — 2-1
G. Ivaškaitė — 11-15

P. Bianca — 25,26,27
A. Sruoginienė — 22
K. Juzaitytė — 23

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Išcina 10 numerių per metus; prenumerata — \$12.00. Atsiustą medžiagą redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. *Eglutėje* spausdintų rašinių ar piešinių be redakcijos žinios prašom kitur nenaudoti.

REDAKCIJA: Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260.
Vyr. redaktorė — ses. Ona Mikailaitė.

ADMINISTRACIJA: Immaculate Conception Convent, Rte 21,
Putnam, CT 06260. Administruoja Danguolė Sadūnaitė. (Managing Editor)

LEIDŽIA: Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT.

RENKA IR LAUŽO : KOVAS Publishing, Cicero, IL.

LIETUVIŠKAS RAIDYNAS: Jonas Boguta.

THE LITTLE FIR: a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$12.00, single copy \$1.00. Published by the Sisters of the Immaculate Conception, Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260. Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — USPS 169-200

Send address corrections to: Eglutė, I.C. Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260

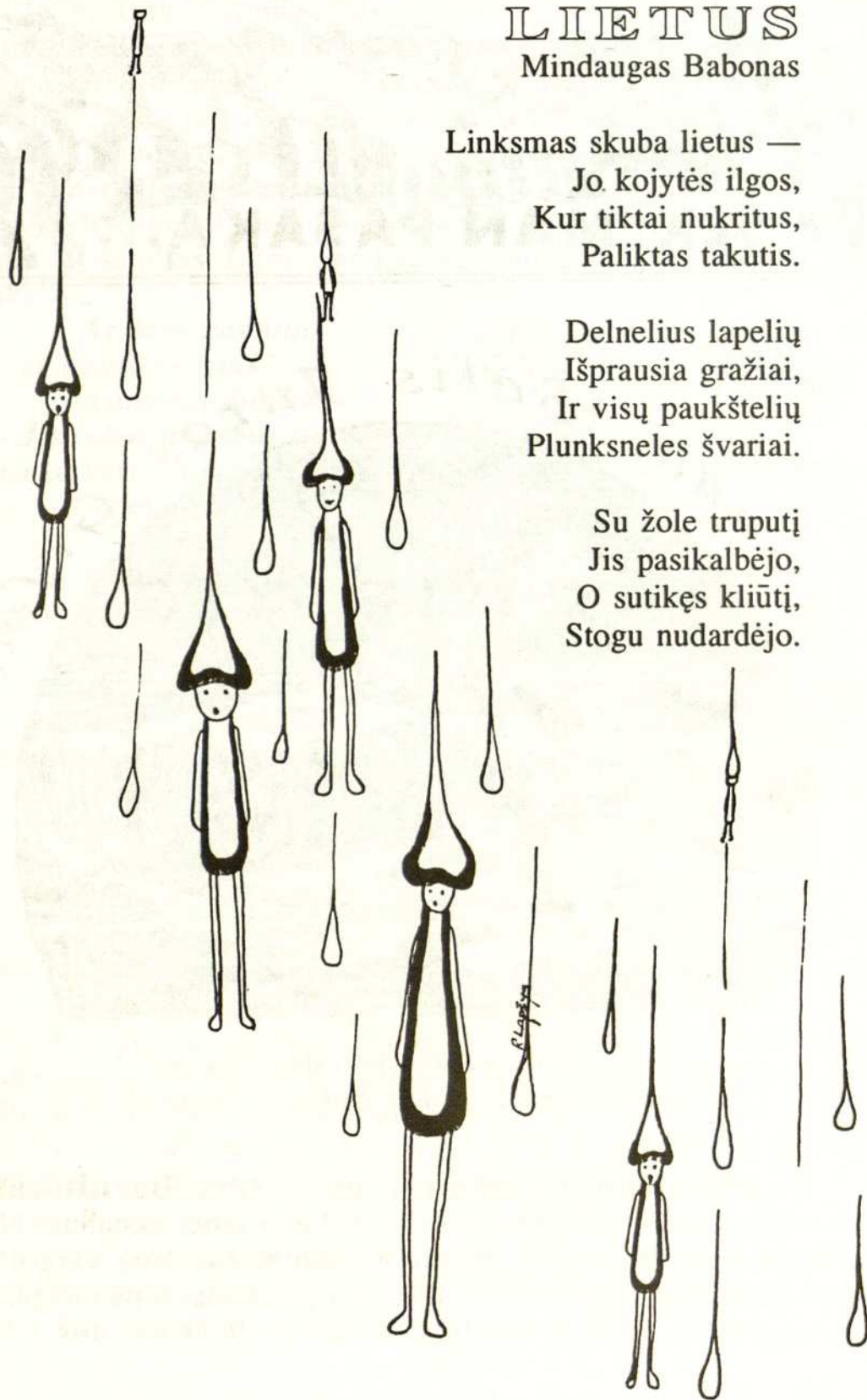
LIETUS

Mindaugas Babonas

Linksmas skuba lietus —
Jo kojytės ilgos,
Kur tiktai nukritus,
Paliktas takutis.

Delnelius lapelių
Išprausia gražiai,
Ir visų paukštelių
Plunksneles švariai.

Su žole truputį
Jis pasikalbėjo,
O sutikęs kliūtį,
Stogu nudardėjo.

*Airių liaudies pasaką pritaikė "Eglutei"
Sofija Bakšienė ir Milda Bakšytė-Richardson*

Kartą vienoje šeimoje augo trys berniukai ir viena mergaitė. Pats vyriausias iš jų buvo labai negabus. Nors jis buvo geras berniukas, motina su juo turėjo daug vargo. Ką jis vieną dieną išmokdavo, kitą dieną jau būdavo pamiršęs. Jis net negalėjo prisiminti, ar dieną šviečia saulė ar mėnulis.

Jo motina visiems skundėsi, kaip sunku kvailį ką nors išmokyti. Berniukas, tokius žodžius išgirdęs, bėgdavo į sodą ir ten pasislėpęs gaudžiai verkdamo. Po kiek laiko motina visai nustojo jį mokyti. Ir niekas daugiau berniuku nesirūpino. Net ir valgyt gaudavo, tik jeigu kas atlikdavo nuo kitų.

Vieną dieną į berniuko namus atėjo toli už kalnų gyvenanti burtininkė pagydyti sergančią karvę. Burtininkė, bedėdama gydančias žoles ant karvės, pamatė tą nuliūdusį berniuką.

— *Ar tave kas nukriaudė, berniuk?* —

paklausė burtininkė.

— *Jis labai negabus* — atsakė berniuko motina.

— Nieko negaliu jį išmokyti.

— *Reikia jam duoti Išminties Riešutų,* — patarė burtininkė.

— *Esu apie juos girdėjusi,* — atsakė motina. — *Tik nežinau, iš kur jų galėčiau gauti.*

Berniuko du broliai ir sesuo netoli stovėjo ir

klausėsi, kaip motina su burtininke kalbėjosi.

— *Išminties Riešutai auga lazdyne prie Stebuklingo Šulinio, kuris yra jūros gelmėse. Tik reikia surasti žmogų, kuris galėtų juos parnešti,* — pasakė burtininkė.

Tai išgirdęs, antrasis sūnus Kenis, drąsus ir išdidus berniukas, paprašė motinos, kad jį leistų Išminties Riešutų parnešti. Motina sutiko Kenį išleisti.

Tada burtininkė pradėjo pasakoti, kaip pasiekti tą Paslaptingą Šalį jūros gelmėse, kur Išminties Riešutai auga.

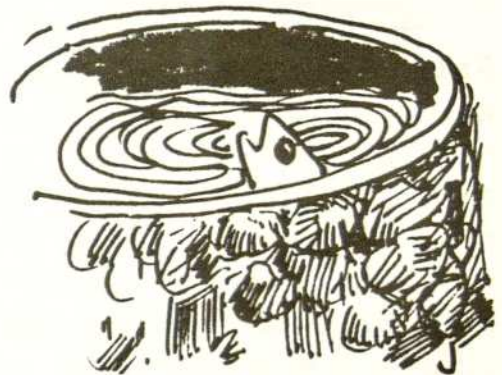
— Turėsi tuoj išeiti, nes artėja vaiduoklių ir raganų vakaras. Tą naktį mėnuliui užtekėjus, jūros bangose pasirodo stikliniai vartai. Pro juos gali praeiti kiekvienas žmogus, kuris ieško Paslaptingos Šalies jūros gelmėse. Išeik vienas nakčia

jūros pakrante. Kaip prieisi stiklo vartus, jie po tavęs užsidarys ir tu turėsi ten likti ligi to laiko, kada prinokę riešutai pradės kristi nuo lazdyno.

Lazdynas auga prie Stebuklingo Šulinio. Burtų vakare reikia būti prie Šulinio, nes artėjant stebuklų valandai, šulinį pasirodys rausvos bangos. Su bangomis išplauks Išmintingoji Žuvis, kuri tuos riešutus valgo.

Todėl reikia tą užburta krintančių riešutų kekę pagauti greičiau už žuvį. Žuvis, suvalgius riešutus, paneria atgal į

Šulinio dugną ir išplaukia į platų pasaulį. Ir todėl ji žino visas pasaulio paslaptis. Jeigu tau krintantys riešutai išsprūs iš pirštų, turėsi likti jūros gyventojų valdžioje.

— Mano pirštai labai vikrūs, ir aš riešutus pagausiu, — tarė Kenis, išklausęs burtininkės pasakojimo.

Pagydžiusi sergančią karvę, burtininkė sugrįžo atgal į kalnus. O Kenis pradėjo ruošti kelionei. Atėjus vaiduoklių ir raganų vakarui, berniukas su visais atsisveikinęs išėjo. Ėjo vienas mėnuliui šviečiant. Girdėjo vėją dainuojant. Rasotais laukais nusitiesė sidabro takas. Priėjęs jūros pakrantę, pamatė stiklo vartus. Juos drąsiai praėjęs, keliavo kristaliniais takais, kol priėjo Paslaptinę Šalį jūros gelmėse.

Ten buvo nuostabiai gražus žolės žalumas — gėlėtos pievos — medžių šakos pilnos žiedų. Spinduliuojanti migla dengė kalnus.

— Gražesnis kraštas, kaip mano motinos, — tarė sau berniukas.

Jis ējo blizgančiu keliu, kol priējo rūmus. Kiekviena rūmų siena buvo kitokios spalvos, o langų ir durų rēmai auksiniai. Stogas dengtas plunksnomis, kurios atrodē, kaip baltas pūkas.

Aplinkui vaikštinējo rūmų žmonės. Labai gražūs — rausvais žvilgančiais plaukais, juodom akim, baltais kaip pienas veidais ir skaisčiai rausvais skruostais. Jų visas būrys priējo prie berniuko ir, jį pasveikinę, pakvietē į vidų praleisti naktį. Vaikas maloniai atsakē į pasveikinimą ir patenkintas nuējo su visais į rūmus. Ten buvo labai linksma, grojo muzika ir visi dainavo. Besilinksmindamas, jis klausinējo:

— Ar toli iki Stebuklingo Šulinio?

— Daugiau kaip dieną turēsi eiti, — atsakē rūmų valdovas.

Anksti rytą, berniukui išeinant, rūmų žmonės jam davē šilkinę staltiesę — ploną, kaip voratinklis.

— Kai tu būsi alkanas, ar ištroškęs, pasitiesk ją ant žemės ir ant jos atsiras valgių ir gėrimo, — tarē rūmų valdovas.

Berniukas gražiai padėkojo.

— Turbūt niekur kitur, tiek grožio nesi matęs, kaip čia?
— dar paklausė Spalvuotų Rūmų žmonės.

Kadangi jis buvo išdidus vaikas, tai jam labai nepatiko, kad kitas kraštas gali būti gražesnis už jo motinos. Ir jis visai nesijautė kaltas, kai pamelavo, sakydamas: “Aš daug puikesnių vietų esu matęs mano motinos krašte”.

Ir nuėjo Kenis, sekdamas kristalinį kelią, vedantį prie Stebuklingo Šulinio. Rūmų žmonės, žiūrėdami į nueinantį berniuką, žinojo, kad jis melavo ir todėl jo laukė bausmė. Vaikas ėjo iki vakaro, kol vėl priėjo jūros krantą. Ten smėlis žibėjo kaip auksas. Bangų ošime aidėjo dainų garsai. Jūros arkliai baltais karčiais ir žmonės puikiose kariatose lenktyniavo. Berniukas atsisėdęs pasitiesė gautą staltiesėlę ir ant jos atsirado jo mėgstami valgiai ir gėrimai. Skaniai pavalgęs, jis ėjo susirasti nakvynę.

Beeidamas sutiko labai gražią moterį. Mandagiai pasveikinęs, paklausė:

— *Kur aš galėčiau rasti vietą praleisti naktį?*

— *Labai malonu tave, Keni, sutikti,* — maloniai jį pasveikino moteris. Kenis labai nustebė, negalėdamas suprasti, iš kur ji žino jo vardą. Bet nieko nesakė, tik nuėjo paskui moterį, kuri jį nusivedė į rūmus aukštose uolose.

Čia buvo dar gražiau ir puikiau kaip Spalvuotuose Rūmuose, kuriuos jis anksčiau matė. Kiekvienas rūmų gyventojas turėjo žvaigždę virš galvos ir gražius, ilgus geltonus plaukus. Jų drabužiai — mėlynos ir žalios spalvos — buvo tokie ploni, kad nuo kiekvieno judesio keitė spalvas.

— Šitie rūmai priklauso Manannan Mak Lir. Jis yra val-

dovas vėjų ir audrų. Jo įsakymu skęsta laivai ir žūsta jūrininkai, — papasakojo gražioji moteris.

Jūros žmonės leido Keniui pernaktuoti ir gražiai pavaišino. Atėjus rytui, Kenis ruošėsi toliau keliauti. Jūrų žmonės jam davė mažą gabalą audeklo.

— Kai norėsi miego, užkabink tą audeklo gabalą ant krūmo šakos ir turėsi palapinę, — pasakė jūrų žmonės.

Berniukas labai dėkojo, sakydamas: — Tikrus stebuklus jūs galite padaryti.

Jūros žmonės linksmi juokėsi ir sakė:

— Turbūt niekad nesi sutikęs tokių gerų žmonių?

Bet berniukas, būdamas labai išdidus, vėl pamelavo sakydamas:

— O, mano krašto žmonės daug geresni.

Tada jūros žmonių linksmas juokas pavirto piktu ir nuaidėjo, kaip griaustinis, artėjant audrai.

— Kad jis taip didžiuojasi ir giriasi, tai atėjus laikui, bus nubaustas, — kalbėjosi jie.

Artėjant burtų vakarui, Kenis priėjo didelį mišką. Ten buvo girdėti keistas vėjo šnabždesys. Pamatė ir šulinį su aplinkui augančiais lazdynais. Ir kaip tik viena riešutų kekė nukrito į šulinį. Berniukas suprato, kad jau pasiekė savo tikslą.

Pakabino ant šakos audeklo gabalą, kuris tuojuo pavojo į palapinę. Pasitviesė ant žolės staltiesėlę, ant kurios atsirado visokio maisto. Pavalgęs ruošėsi pailsėti. Bet jis nežinojo, kad žmonės, kurie dovanojo jam staltiesėlę, buvo idėję į gėrimą migdančių vaistų. Ir kai tik jis pavalgė, tuojuo užmigo kietu miegu. Miegojo dieną ir naktį. Tik vidurnaktį pabudo ir, rodos, girdėjo sesers balsą, šaukiantį:

— Skubėk! Skubėk!

Išėjęs iš palapinės į mėnulio apšviestą mišką, tuojuo pamatė spindintį šulinį ir riešutų kekę svyruojančią ant lazdyno šakos.

— Dabar reikia eiti. Tubūt artėja burtų valanda, — tarė sau Kenis.

Ir priėjęs prie šulinio, pažvelgė į vandenį. Šulinio gilumoje pamatė didelę išverstą akim žuvį. Jam bežiūrint, pasigirdo graudus laukinis verksmas — lyg staugimas vėjo audroje. Tame šauksme buvo girdėti ir jo motinos balsas. Berniukas nukreipė galvą.

Tada išgirdo vandens pliuškenimą. Šuliny vanduo kilo — judėjo rausvos bangos, o užburtos riešutų kekės ant šakos jau nebuvo. Ir visi balsai nutilo, taip staiga, kaip ir buvo prasidėję.

Pakilęs šulinio vanduo nuslinko žemyn. Ten buvusi Iš-
mintingoji Žuvis, prarijus riešutus, išplaukė į platųjį pasaulį.

— Didelė nelaimė mane ištiko! Nepasisekė! — tarė sau
Kenis ir atsisėdęs netoli šulinio, apsiverkė. Užmigo giliu kaip
mirtis miegu.

Tada atėjo žmonės iš abiejų rūmų, kuriuose jis buvo
lankęsis, ir apklojo jį plokščiu akmeniu.

(Bus daugiau)

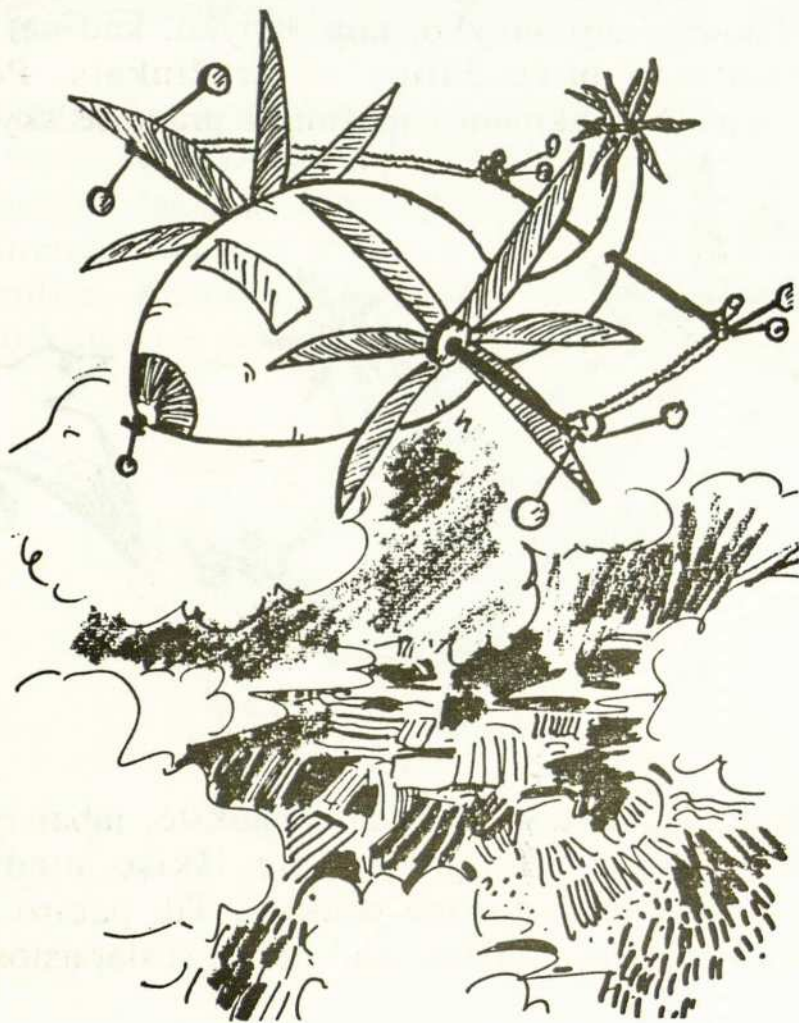

Fantastiška Mašina

Lina Ubeikaitė iš Lietuvos

Papasakosiu apie tokią mašiną, kuri rodo vėją ir karštį. Ji didelė didelė — kaip du klojimai — ir turi keturis didelius peilius, dvy švytuokles ir du ventiliatorius.

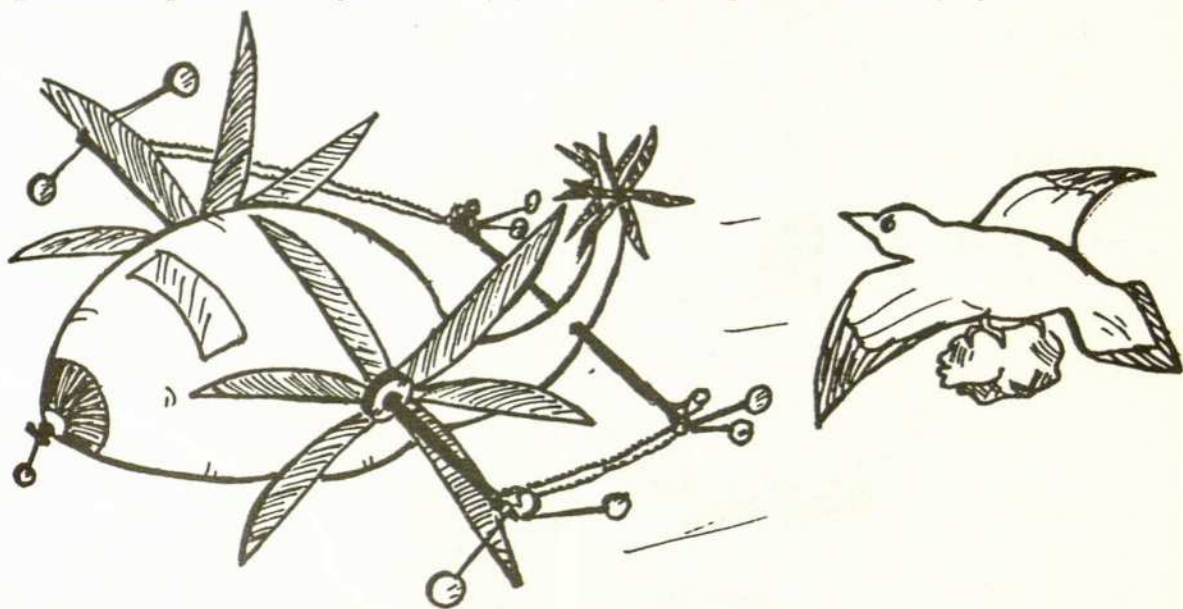
Kai vėjas mažas, tos mašinos peiliai vos vos krinta; kai didesnis — zvimbia kaip telefono vielos. O kai būna audra, taip spiegia, kad nors ausis užsikimšk!

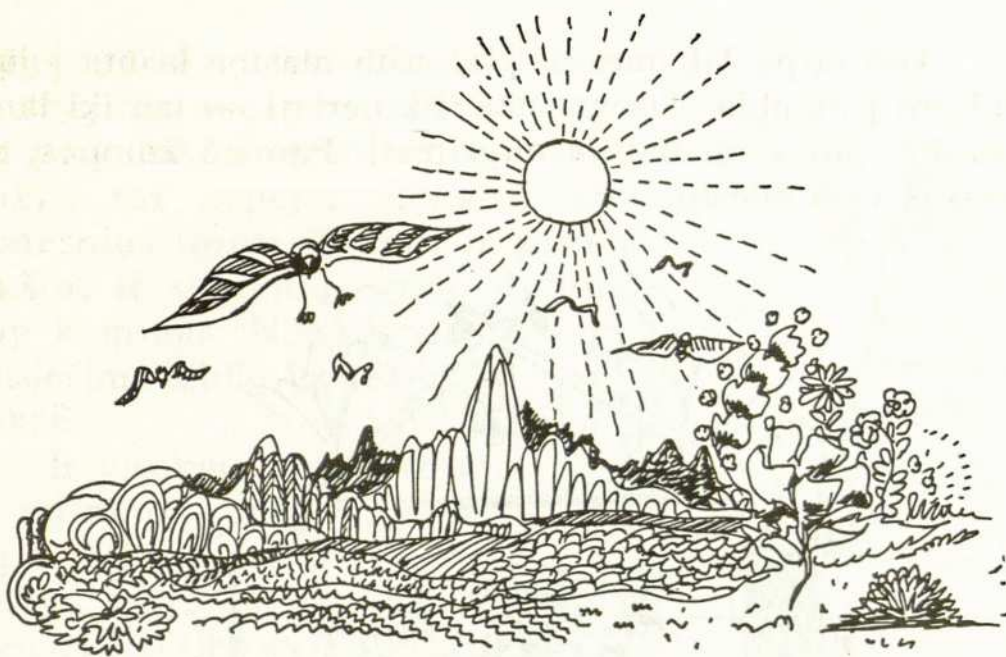
Tokiai mašinai reikalingas specialus aerodromas, kai ją išleidžia virš žemės paskraidyti. Jos išsibėgėjimo takas gal trisdešimt kilometrų — kaip per visą Vilnių.

Tokią mašiną mačiau Palangoje. Ne visi miestai šitokią turi. Šita mašina skrenda aplink Žemę. Kol apskrenda, praeina du milijardai savaičių, o gal dar daugiau. Mašina pakyla taip aukštai, kad iš Žemės žiūrint, atrodo kaip vieno milimetro dydžio.

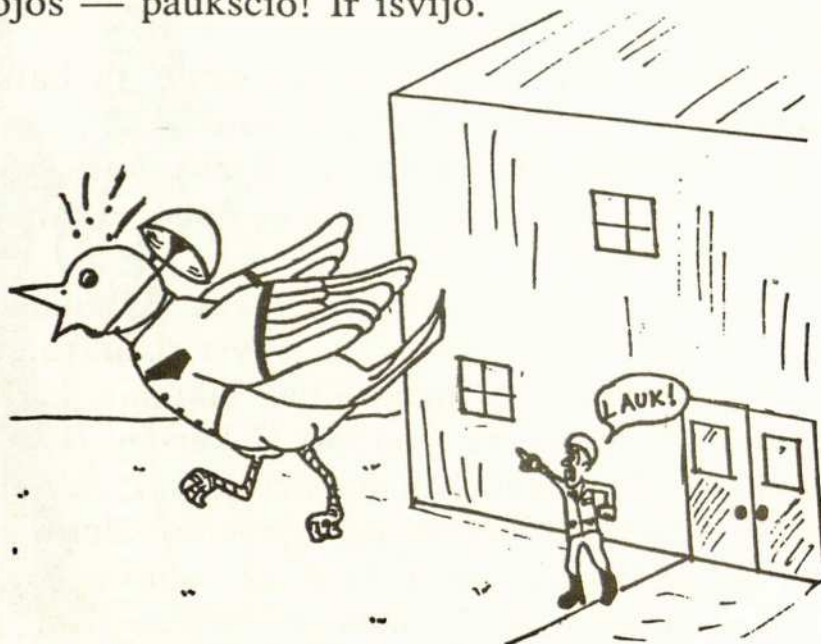
Kartą tos mašinos vairuotojas nelaiku uždegė žibintus. Tik žiūri jis, kad mašina krinta žemyn. Nespėjo pamatyti, kas atsitiko, o gi štai — šone skylė, uodega dega. Pro šalį skrido didelė paukštė — didumo kaip du namai — ir nešė snape akmenį, didesnę net už Puntuką. Kai ji pamatė lakūną, taip supyko, taip supyko, kad net plunksnos paraudo, o buvo žalios su dryžiukais. Perpykus paukštė paleido tą akmenį į mašiną ir pramušė skylę.

Lakūnas pamatęs, ką padarė paukštė, labai tyliai, nė nekrepštelėjęs, pro lango skylutę iškišo medžioklinį šautuvą, paspaudė ir nušovė paukštę. Tik pabiro danguje plunksnos — tokios gražios, kad net ir sušlapusios vistiek pūkuotos.

Žemėje ėjo keliu kita paukštė — dar didesnė. Žiūri — jos sesers plunksnos ore skraido. Galvoja, galvoja ji, kaip atkeršyti lakūnui, kuris nušovė jos seserį. Ir sugalvoja. Apsirengė kareivių ir eina pas kareivių viršininką prašyti bombos. Kareivių viršininkas žiūri — uniforma kareivio, o kojos — paukščio! Ir išvijo.

Tuo tarpu lakūnas su pramušta mašina krinta į jūrą. Nukrito į dumblą. Tik grimsta, tik neriasi — jau iki langų įsmuko. Jau visai baigia nugrimsti. Pamatė žmonės, subėgo iš viso miesto.

Atnešė storą kaip šulinys virvę su baisiai dideliu kabliu. Metė tą virvę lakūnui ir šaukia:

— Užkabink už mašinos! Ištrauksim!

Lakūnas užkabino už skylės šone, o žmonės pradėjo traukti. Tik trukt — ir ištraukė.

Sutaisė lakūnas mašiną ir vėl skrenda. Kai saulės maža — švytuoklės tik švyst, švyst pamažu. O kai karščiau, tai tik juda, tik juda. Žiūri lakūnas, kad švytuoklės maskatai, maskatai, net rangosi iš karščio. Iškišo galvą — nagi mato: dega septyni miesto namai, dar tik užsidegė stogų kraščiukai. Lakūnas greit paleido ventiliatorius ir užpūtė ugnį, o kai nusileido, visai užgesino gaisrą vandeniu.

Kad džiaugiasi žmonės, kad džiaugiasi. Jų daug — iš viso miesto subėgo. Tik pinigų renka, parduotuvėse

tortus užsako, tik dėkoja lakūnui už išgelbėjimą nuo gaisro. O kai sužinojo, kad poryt lakūno vestuvės (nuotaka jauna, graži), tai kepėjai stengėsi kuo šaunesnius tortus iškepti: ir penkių aukštų, ir septynių, tokio didumo kaip kaminas. Negaila nė penkiasdešimt rublių už tokius sumokėti.

Ir visokių valgių priruošė: mišrainių, šaltienos ir siliškių... Visko, visko — net vėdarų, tokių karštų, kad net liežuvis čirkšteli beragaujant.

Nuotakai velionus derina — ir ilgus, ir trumpus, ir rožėm nusagstytus, ir vandens

lelijom apkaišytus. Ir brangenybių — deimantų ir visokių papuošalų, ir suvenyrų — su meškoms, su Palangos Juzėm — ai, ai!

O lakūnas su savo nuotaka tik juokiasi, tik juokiasi. Abu laimingi — gal ir už karalių laimingesni. Žinoma, laimingesni.

ar žinai?

APIE KOLUMBĄ IR JO KELIONES

O.M.

Kristoforas Kolumbas vienas pačių žymiausių žmonių istorijoje. 1992 metais sueina 500 metų nuo pirmosios jo kelionės per Atlantą.

Kaip atrodė Kolumbas? Niekas nežino. Dailininkai bandė jį nutapyti, bet kiekvieno portretas kitoks. Tikro Kolumbo atvaizdo nėra. Tik žinoma, kad jis mėgo juodus drabužius.

Kas jis buvo? Ir tai neaišku. Gimė Italijoje, Genovos uostamiestyje 1451 metais. Mirė Ispanijoje 1506 metais. Jo kaulai buvo perkelti į Santo Domingo, vėliau į Kubą. Dabar nežinia, kurs jis tikrai palaidotas.

ISTORINĖ KOLUMBO KELIONĖ

Kolumbas nuo jaunystės svajojo tapti jūreiviu. Tais laikais geriausi Europos jūrininkai ir jūrų žinovai buvo portugalai. Kolumbas mokėsi iš jų. Jis studijavo ir Marko Polo kelionių knygą.

Kolumbas sugalvojo, kad būtų galima pasiekti tolimas Rytų šalis, plaukiant į vakarus. Plaukti į rytų pusę buvo sunku, nes kelią pastoję turkai ir arabai.

Europos žmonės labai norėjo rasti naują kelią į Rytų šalis — į Indiją, Kiniją, Japoniją. Šie kraštai buvo turtingi auksu, kvepiančiais prieskoniais ir kitais nepaprastais daiktais.

Ispanijos karalienė Izabela pradėjo Kolumbui įsigyti laivus kelionei per Atlantą. Tuo metu niekas nežinojo, koks didelis yra Atlanto vandenynas. Nežinojo nė pats Kolumbas.

1492 m. rugpiūčio 3 d. Kolumbas išplaukė iš Palos uosto Ispanijoje. Jis turėjo tris laivus: Nina, Pinta ir Santa Maria. Šie mediniai laivai, nors ne taip dideli, bet buvo stiprūs su trimis stiebais ir keturkampėmis būrėmis. Jie vadinos karavelės.

Kolumbas pasiekė naują žemyną 1492 m. spalio 12 dieną, tačiau jis to nežinojo.

KOLUMBAS — TIKINTIS ŽMOGUS

Kolumbas buvo katalikas ir giliai tikintis žmogus. Jo vardas Kristoforas — graikų kalba reiškia “Kristaus nešėjas”. Kolumbas buvo įsitikinęs, kad ši kelionė yra jam Dievo duotas uždavinys, kurį jis skirtas atlikti.

Prieš išplaukdamas, Kolumbas su savo įgula — 90 vyrų — atliko išpažintį ir dalyvavo šv. Mišiose. Kelionėje jie dažnai meldavosi ir giedojo giesmes Marijos garbei.

KĄ KOLUMBAS ATRADO?

Kai po ilgos kelionės Kolumbas pasiekė žemę, jis manė, kad yra kur nors Indijoje ar Azijoje. Pamatęs to krašto žmones, juos vadino “indėnais”.

Nėra aišku, kur Kolumbas pirmą kartą sustojo. Tai buvo viena iš Bahamų salų — jis ją pavadino San Salvador. Vėliau jis nuplaukė iki kitos salos — Kūbos. Ją pavadino karalienės Izabelos dukters Juanos vardu.

Kolumbas dar tris sykius atplaukė į Amerikos žemyną, bet visada liko įsitikinęs, kad jis pasiekė kurią nors Rytų šalį.

KITOS KOLUMBO KELIONĖS

Kolumbas keturis kartus perplaukė Atlantą ir grįžo atgal į Ispaniją.

Antroji jo kelionė įvyko 1493 m. Plaukė 17 laivų ir apie tūkstantis žmonių. Jie ketino apsigyventi naujame krašte. Su savimi jie vežėsi arklių, kiaulių, jaučių, įvairių vaismedžių ir javų sėklas.

Kolumbas įkūrė koloniją pavadintą Izabela dabartinėje Dominikos respublikoje. Iškasinėtojai atrado tos gyvenvietės liekanas. Tai seniausia europiečių gyvenvietė Amerikos žemyne.

KOLUMBO NESEKMĖS IR PASISEKIMAS

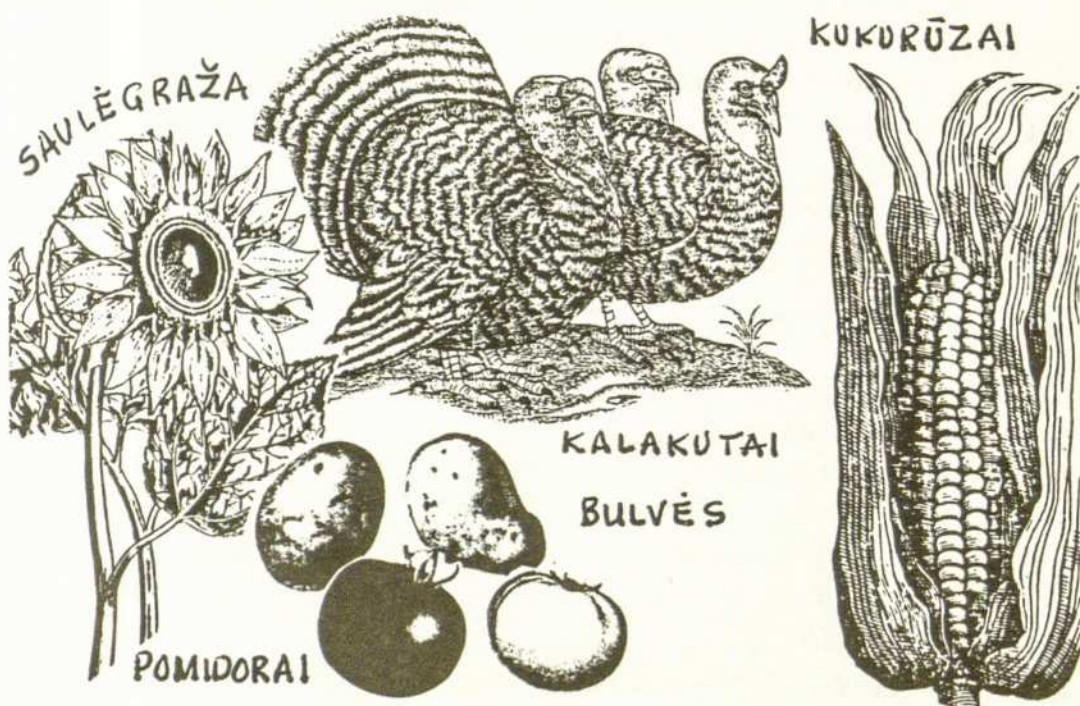
Kolumbas ne pirmasis jūrininkas, kuris pasiekė Amerikos žemyną. Kiti jį atrado daug anksčiau. Vikingai čia atkeliavo 986 metais, plaukdami ilgais savo laivais. Kanados Newfoundland saloje 1960 dešimtmetyje iškasintų vikingų liekanos. Ir dar prieš juos kiti drąsuoliai galėjo čia pakliūti.

Amerigo Vespucci aprašė savo 1503 m. kelionę į Pietų Ameriką. Vespucci savo raštais įtikino, kad čia tikrai naujas kraštas, ne jau žinomos Rytų šalys. Jo vardu, ne Kolumbo, Amerika ir pavadinta.

Po pirmos savo kelionės Kolumbas buvo sutiktas labai garbingai. Bet ta garbė greit išnyko. Grįžęs į savo įsteigtą gyvenvietę Izabela, nemokėjo jai vadovauti. Buvo suimtas ir nusiųstas Ispanijon surankintas grandinėmis. Baigęs savo keliones, Kolumbas nusilpo ir susirgo. Gal aplankytose salose užsikrėtė malarija arba tifusu. Gyvenimą baigė, būdamas 55 metų. Niekad nepasiekė jokių aukštų vietų. Mirdamas prašė būti apvilktas pranciškonų rūbais.

Kolumbo garbė lieka ta, kad jis įveikė nežinomąją Atlantą ir visai Europai nurodė kelią į "Naująją pasaulį".

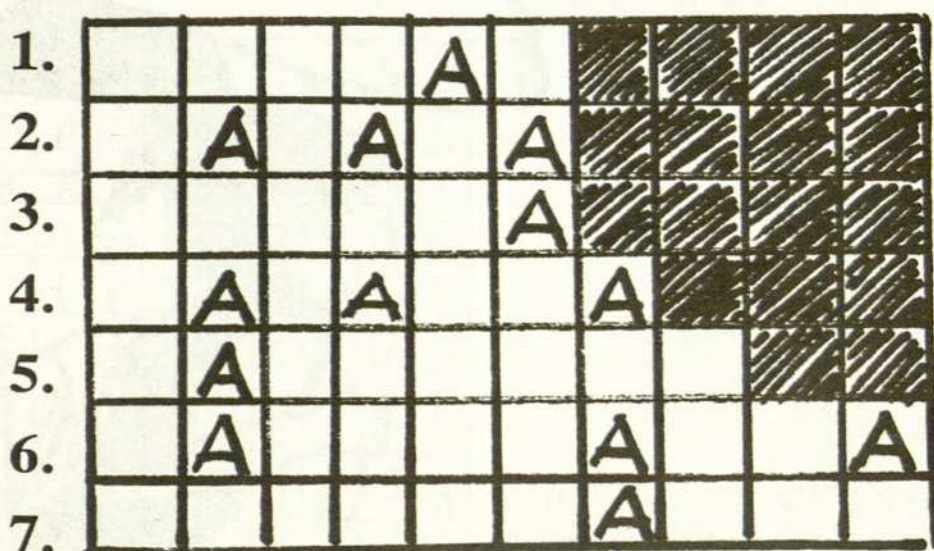
Iš Amerikos atvežti į Europą, gerai prigijo.

I BAISYBĖS

Ar gali atspėti septynių baisybių vardus?

1. Turi ragus ir uodegą.
2. Joja ant šluotos.
3. Vaidenasi apleistose vietose.
4. Baisi baisybė.
5. Baido žmones.
6. Naktį trunkosi.
7. Panašus į vilką, bet dar baisesnis.

II. KAS ? (paruošė Mindaugas Babonas)
Atspėkit šias eiluotas mįsles.

1. Rieda stogu, langan barba,
Verčia ašarot lapus.
Kas atlieka šitą darbą?
Pasakyk, jeigu gudrus!
-

2. Lyg patranka šaudo, trankos —
Tolumoj vis dunda jis.
Kas baisus šis niekadėjas?
Vaikai, vardas jo:
-

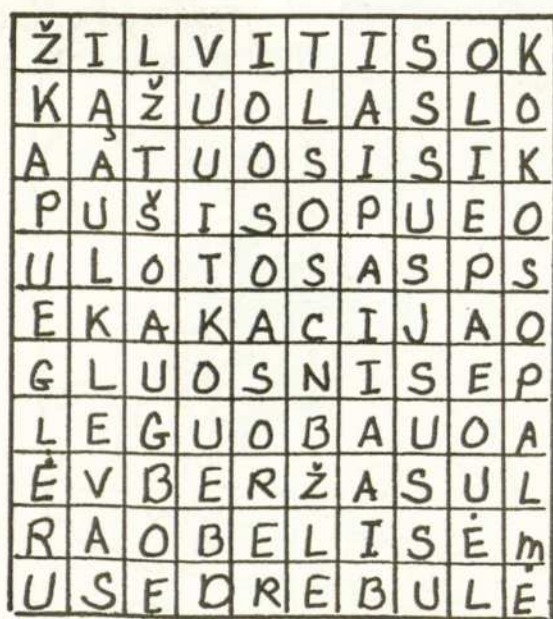
3. Kai medeliai auksą barsto,
O vėjas žemele jį žarsto;
Kai padangėj paukščiai skrenda
Vėjai staugia kamine...
Reiškia, kad aš jau atėjęs —
Jei gali, atspėk mane!
-

III. MEDŽIAI ŽALIUOJA

Raidžių keturkampyje rask 15 medžių.

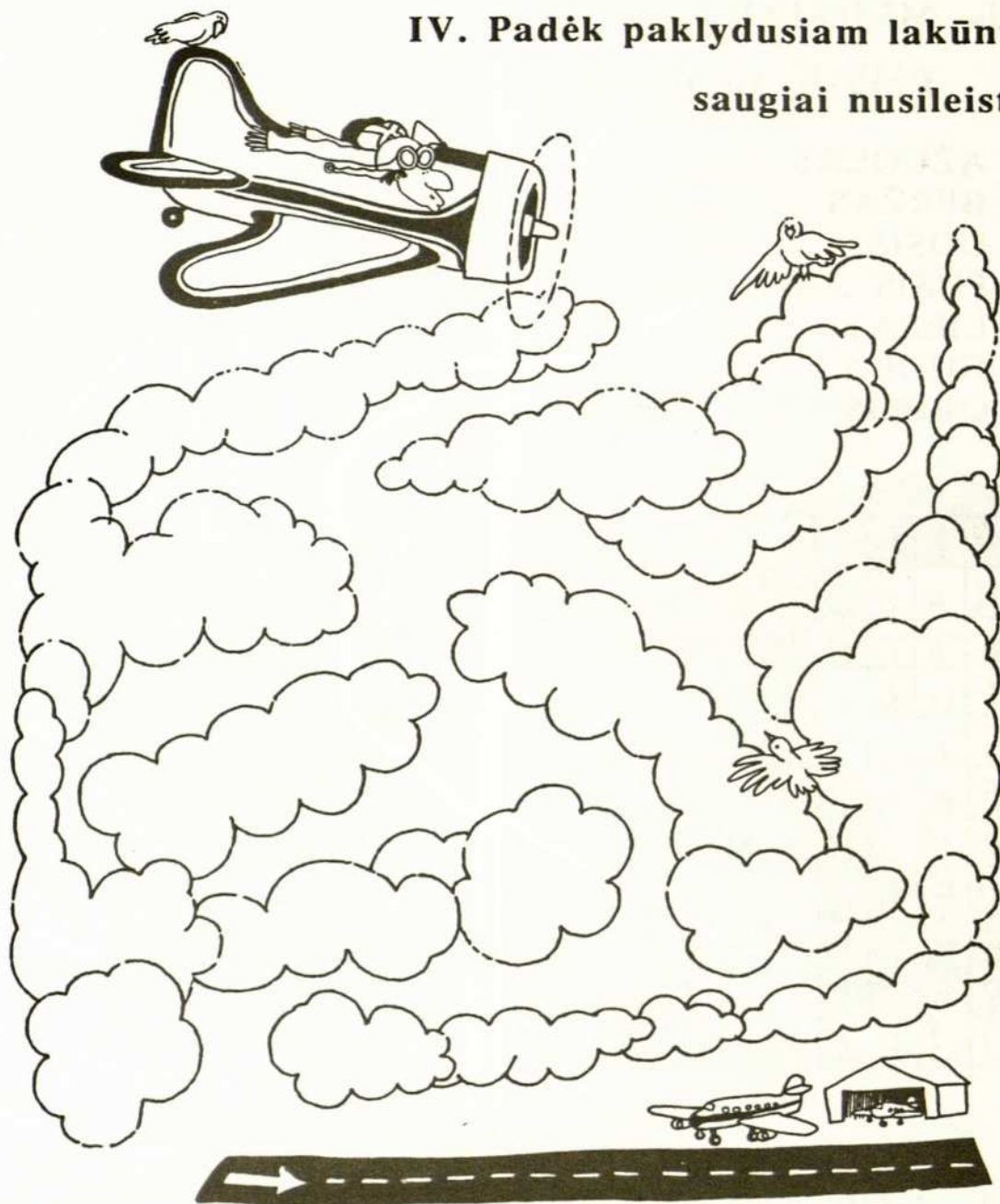
AŽUOLAS
 BERŽAS
 UOSIS
 PUŠIS
 LIEPA
 GUOBA
 OBELIS.....

DREBULĖ.....
 AKACIJA.....
 ŽILVITIS
 LOTOSAS
 GLUOSNIS
 EGLĖ
 KOKOSO PALMĖ

- A. Šalia medžio vardo įrašyk
 L, jei lapuotis ir
 S, jei spygliuotis.
- B. Ratu abibrėžk vienintelį vaismedį.
- C. Kryžiu ku pažymėk 2 šitų kraštų medžius.
- D. Įrašyk visų medžių angliškus pavadinimus.

**IV. Padėk paklydusiam lakūnui
saugiai nusileisti.**

RUGSĖJO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

I. 1-g, 2-d, 3-a, 4-f, 5-h, 6-i, 7-c, 8-j, 9-b, 10-e.

II. 1881. III. 1-a, 2-i, 3-a, 4-b, 5-c, 6-j, 7-h, 8-e, 9-f, 10-d.

IV. medus, 2. sūnus, 3. lietus, 4. cukrus, 5. vaisius, 6. Vilnius.

V. Nr. paršiuką perkelti į tuščią vietą. Paskui vieną po kito kelti šia tvarka: 4, 3, 6, 4, 3, 5, 1, 3, 4, 6, 5, 4, 3, 1, 4, 5, 6, 3, 2.

VIENAS PADĖKOJO

pasakojimas iš Švento Rašto

Jėzus dažnai pagydė raupsuotus žmones. Tais laikais daug kas sirgo ta baisia liga: raupsais. Raupsai suėsdavo visą žmogaus kūną.

Kas sirgo raupsais turėjo gyventi atskirai nuo kitų žmonių. Liga buvo užkrečiama. Raupsuoti žmonės gyveno už miesto, kokiam urve ar landynėje. Jie valgė tai, ką kiti žmonės išmesdavo.

Jei raupsuotas žmogus iš tolo pamatė sveiką žmogų, jis turėjo šaukti:

— Nešvarus! Nešvarus!

Kartą Jėzus keliavo į Jeruzalę su savo mokiniiais. Jis atėjo netoli vieno kaimo. Iš tolo jį pasitiko dešimtis vyrų.

Šie vyrai buvo raupsuoti. Jie visi garsiai šaukė:

— Jėzau, Mokytojai, pasigailėk mūsų!

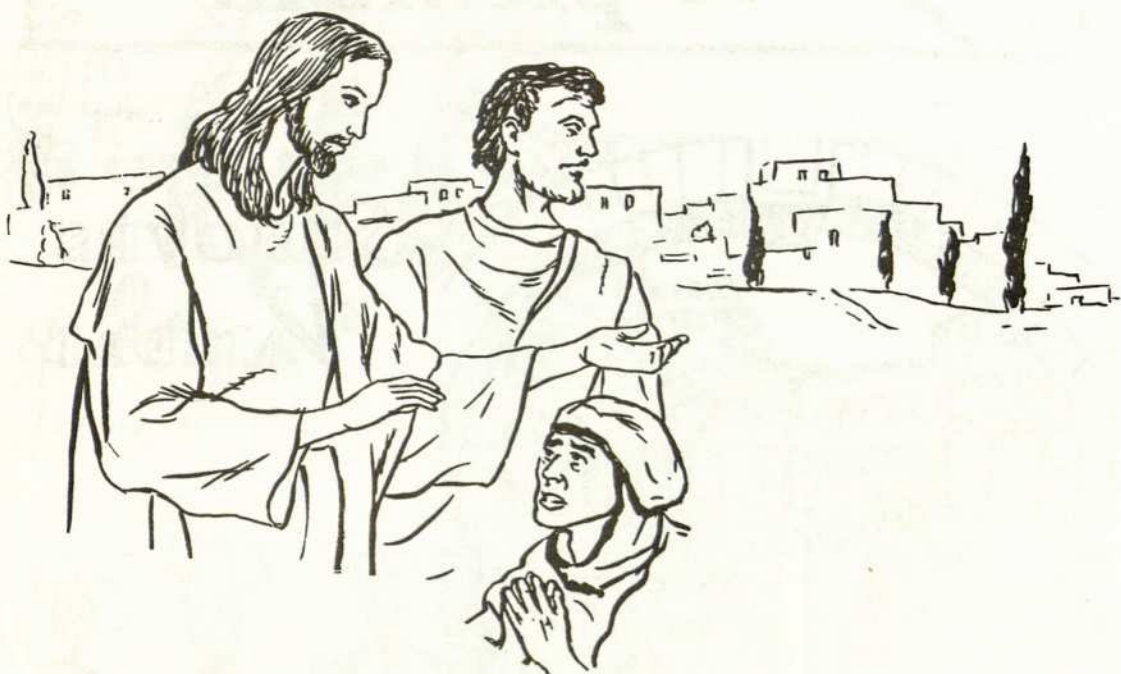

Jėzus jiems pasakė:

—Eikite ir pasirodykite kunigams.

Eidami keliu, jie visi pasveiko. Pamatę, kad jų kūnai vėl švarūs ir sveiki, jie labai džiaugėsi.

Vienas iš pagydytų vyrų, pamatęs, kad jis sveikas, grįžo prie Jėzaus. Jis puolė ant žemės prie Jėzaus kojų ir jam padėkojo.

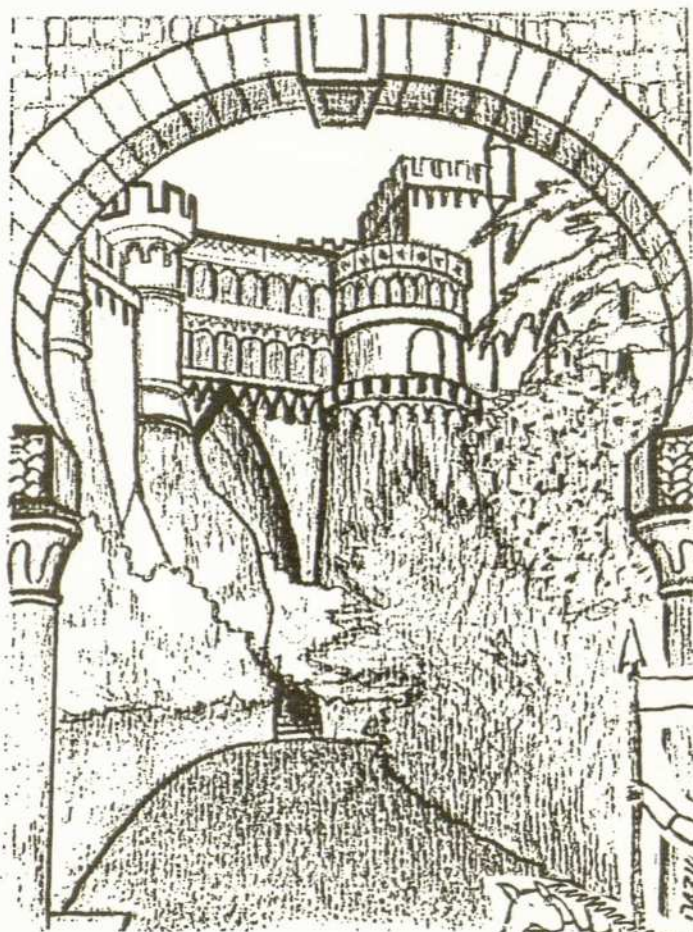
Jėzus paklausė:

— Argi ne dešimtis pasveiko? Kur kiti devyni? Nė vienas negrįžo padėkoti, tik šis svetimtautis.

Tas, kuris grįžo padėkoti, buvo samarietis. Žydai laikė samariečius svetimtaučiais ir jų nekenė. Jėzus, tačiau, tą žmogų pagyrė.

Iš Dievo mes gauname daug, daug gerų dalykų. Dažnai užmirštame padėkoti. Surašyk sąrašą Dievo dovanų. Parašyk maldą padėkoti Dievui.

Mūsų padėka Dievui už jo dovanas gali būti ir geri darbai kitiems. Turime dalintis su kitais tuo, ką

SENOVĖS VAIZDAI

*Raitelis
Vytis Udrys
Jackson, MI*

*Pilis
Darius Udrys
Jackson, MI*

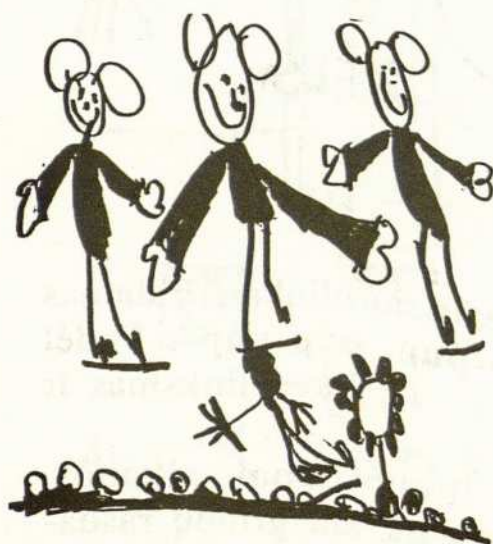

MEŠKIUKAS RUDNOSIUKAS

piešė "Žiburėlio" Montessori darželio Lemonte mokiniai.

Tomas Ambutas, 5 m.

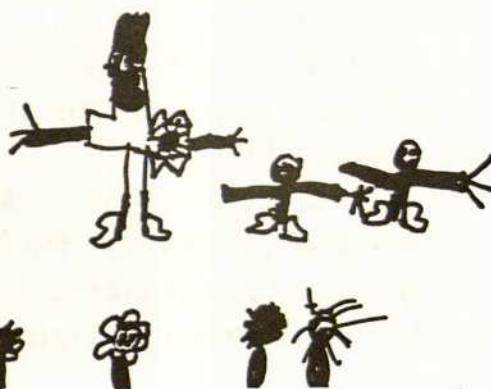

Lina Rauchaitė, 5 m.

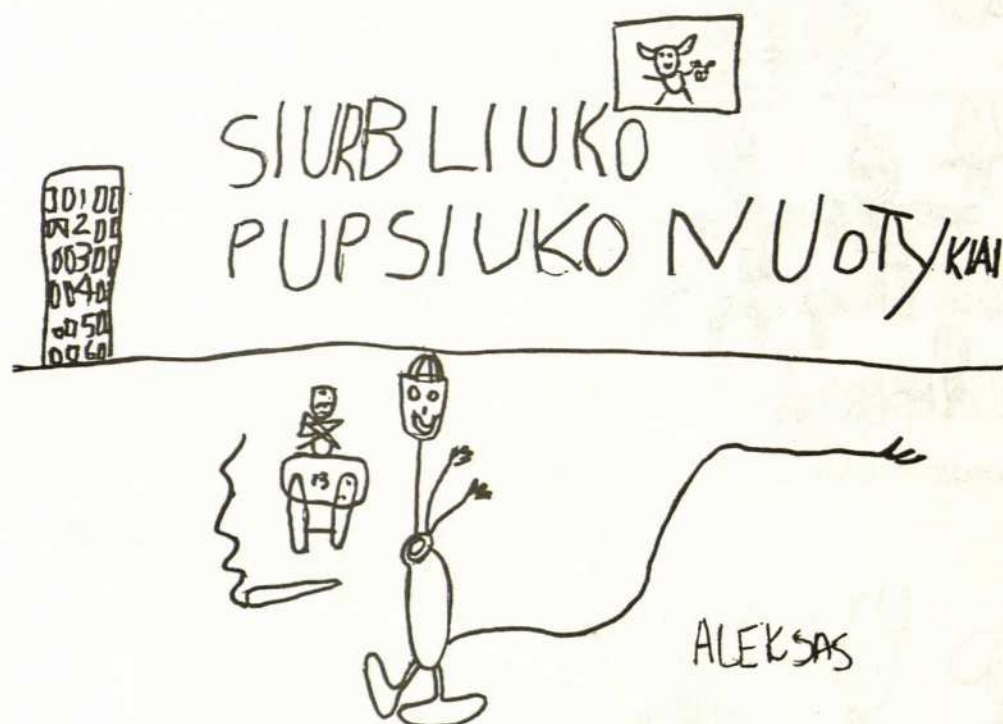

Lina Poskočimaitė, 5 m.

Tomas Vodicka, 5 m.

Šią pasaką sukūrė Maironio šeštadieninės mokyklos Lemonte darželio mokiniai su savo mokytoja Dalia Šleniene. Vaikai patys iliustravo.

Baltame name gyveno dulkių siurbliukas. Eidamas po namus, jis vis sakydavo: “pup-pup, pup-pup”. Todėl ir jo vardas buvo **Pupsiukas**. Jis buvo linksmas ir visada šypsodavosi.

Pupsiukas visuomet buvo labai alkanas. Vaikščiojo jis po namus ir viską, ką tik ant grindų rasdavo, suvalgydavo.

Vieną kartą jis rado šiukšlę vardu *Popieris*. Priėjęs jau norėjo ją suvalgyti, bet šiukšlė ėmė prašyti: “Nevalgyk manęs. Aš esu svarbus popieris. Matai — ant manęs didelėm raidėm parašyta

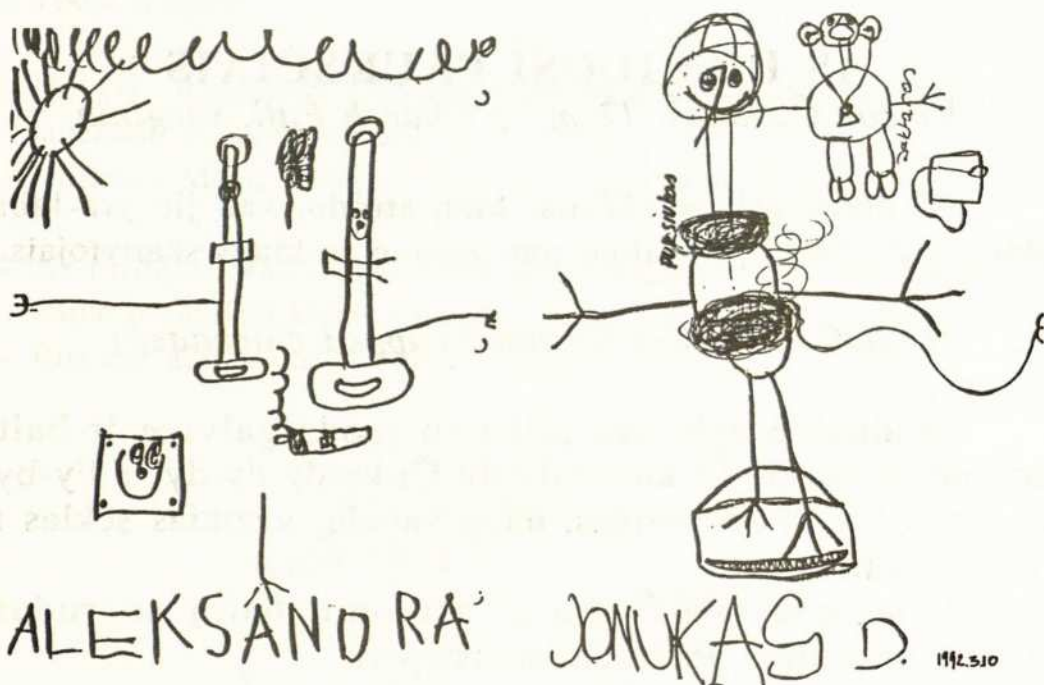
SVARBU”.

Taip ir nesuvalgė **Pupsiukas** šiukšlės, kurios vardas buvo *Popieris*.

Eina išalkęs siurbliukas toliau. Ogi žiūri — ant grindų guli lėlytės Saulytės koja. Bet jis negalėjo tos kojos suvalgyti. Kaip liks lėlytė be kojos?

Pupsiukas jau visiškai išalko. Eina toliau, žiūri — ant grindų guli cigaretė. Ji labai pikta ir jau ruošėsi sudeginti visus namus. Jos vardas buvo *Piktas Dūmas*. Siurbliukas greitai ėmė ir ją prarijo.

Pupsiuko pilvelis išsipūtė, pasidarė karštas. Iš burnos jam pradėjo rūkti dūmai. Jis pasijuto labai blogai.

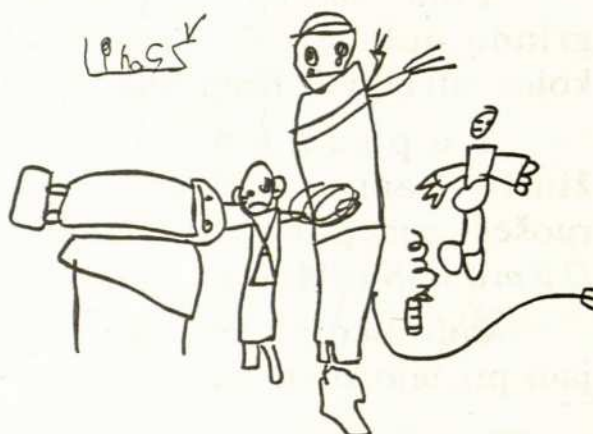

Nuskubėjo jis pas siurblių daktarą
Sniurplį Baltuką.

Daktaras atidarė siurbliuką, iškratė visas šiukšles. Iškrito ir cigaretė. Tik ji jau buvo užgesusi ir nebebuvo pikta.

Išgydytas siurbliukas ir vėl buvo linksmas. Jis šypsojosi, kaip visada ir dainavo tokią dainą:

*Aš esu siurbliukas —
mėgstu viską siurbti,
ką tik pamatau.
Mėgstu aš šiukšlytes,
dulkes susiurbiau.
Tik lėlių kojytes
visad palieku.
Pumpu-rumpu,
pumpu-pum.*

AŠ DOMIUOSI PAUKŠČIAIS

Vincas Čiziūnas, 12 m. iš Church Fall, Virginia

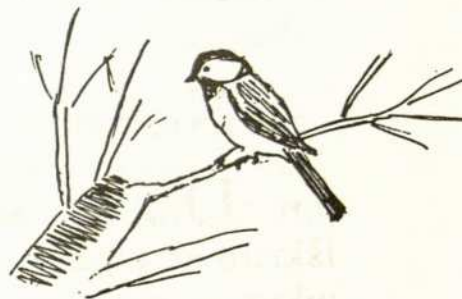
Aš domiuosi paukščiais. Man atrodo, kad jie yra labai įdomūs. Aš noriu pasidalinti tom žiniom su kitais skaitytojais.

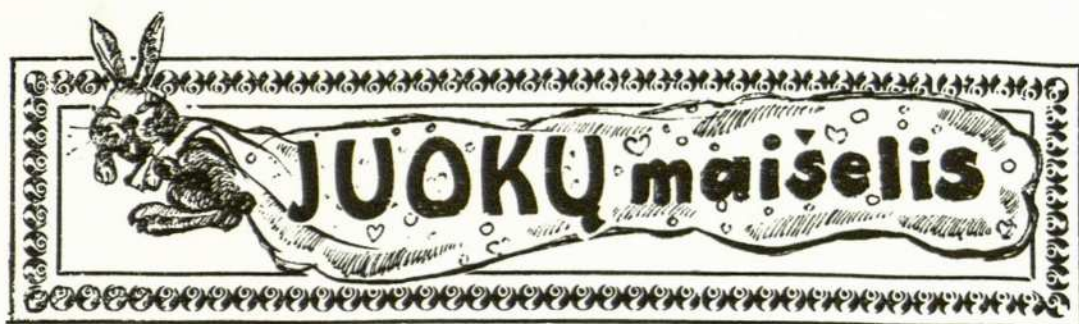
JUODGALVĖ ZYLĖ (black capped chickadee)

Juodgalvė zylė yra pilka su juoda galvute ir balta krūtine. Ji čiulba Či-ka-dy-dy-dy Či-ka-dy-dy-dy ir Fy-by-by- ir fy-by. Ji les sraiges, daug vabalų, visokias sėklas ir įvairius vaisius.

Ji sudeda tarp šešių ir aštuonių baltų su rudais taškais kiaušinių. Paukščiukai išsiperi per vienuolika ar trylika dienų. Jie palieka savo namus kai jiems būna tarp keturiolika ir aštuoniolika dienų.

Šituos paukščiukus yra naudinga turėti darže, nes jie les vabalus ir tada žmonių gėlės ir daržovės atrodo geriau.

RAGANĖLIŲ ŠYPSENOS

Ragana nusipirko katiną:

- Kai pirkau tą katiną, man sakė, kad bus geras pelėms. O jis nė vienos nesugavo!
- Todėl ir geras...

- Neverk, Raganyte. Padėsiu išspręsti uždavinius. Jei turėtum 10 apelsinų ir duočiau dar 2, kiek būtų?
- Nežinau. Mūsų klasėj uždavinius sprendžia su obuoliais.

- Ar girdėjai, kad didysis Raganius įsigijo automobilį? Kasdien jame praleidžia kelias valandas.
- Bus dar geriau, kai išmoks vairuoti!

- Daktare, man ne tą dantį ištraukėt!
- Sėdėk ramiai, raganėle. Tuoį ištrauksiu kitą.

- Valgiau obuolį ir prarijau kirminą!
- Geriau ką nors išgerk...
- Nėr durnių! Tegu jis sau ten užtrokš!

ALp 178

L.arch

PAS LIT INSTIT C/O D VELICKA
5620 S CLAREMONT AVE
CHICAGO IL 60636

Immaculate Conception Convent, Rte 21, Putnam, CT 06260

No. 228613